

мисли, че като има книги, като се намѣри помѣщение за тѣхъ и като се възложи въ най-щастливия случай на нѣкой учител уредбата и управлението имъ, библиотеката е готова и тя изпълнява своята задача. Забравя се, обаче, най-важното — това, отъ което зависи животътъ на всѣка библиотека, безъ което тя, дори и при най-свършенъ външенъ видъ, ще съдържа въ себе си множество недостатѣци; ние не искаме да разберемъ, че правилното функциониране на една библиотека, която представлява сложенъ механизъмъ, е възможно само, ако всѣко отдѣлно колело отъ тази машина добре изпълнява своята работа, ако всѣки отъ служащитѣ въ библиотека е специално подготвенъ за своята работа, ако добре знае това, което има да върши и отлично изпълнява своята работа.

До преди 60 години, разбира се, въпросътъ за професионалната подготовка на библиотекаря не е стоялъ по-добре и въ Западна Европа, и тамъ тогава не сж искали особени специални познания отъ лицата, които сж постѣпвали на служба въ нѣкоя библиотека, но сега това положение е минало отдавна въ областта на преданията, сега безъ професионални познания не можешъ намѣри тамъ служба въ коя и да е библиотека.

Бихъ злоупотрѣбилъ съ гостоприемството, дадено ми въ Юбилейния сборникъ на Върховния читалищенъ съюзъ, ако река да изложа, какъ е поставенъ въпросътъ за специализацията на библиотекаритѣ въ всички страни на Европа и Америка, та ще се спра само на по-главнитѣ държави.

Най-рано отъ всѣкъде другаде била схваната необходимостта отъ специално образование за служащитѣ въ голѣмитѣ библиотеки въ Италия. Още на 1869 г. Министерството на просвѣщението назначило комисия, която да разгледа въпроса за реорганизация на общественитѣ библиотеки и за отваряне курсове по библиотекосъзнание. Скоро следъ това, на 1871 г., по нареждане на министерството, предложено било да се правятъ изпити за висшитѣ и низшитѣ библиотечни длѣжности, а заедно съ това отворенъ билъ технически курсъ по библиотекосъзнание въ библиотеката на Викторъ Емануилъ, а следъ това съ укази отъ 1885 и 1889 г. и въ другитѣ библиотеки. Днесъ тѣзи курсове, вече двегодишни, сж прехвърлени съ указъ отъ 14 октомврий 1926 г. къмъ университетитѣ въ Римъ, Флоренция, Болоня и Падуа. Тѣзи двегодишни библиотечарски училища сж дали до сега най-добри резултати. Къмъ тѣхъ се допускатъ лица, които сж свършили съ докторатъ историко-филологическия или юридическия факултети. Изключение прави Флоренция, гдето въ курсоветѣ могатъ да следватъ и студенти, записани въ споменатитѣ два факултета и завършили 4 семестра. Свършилитѣ библиотечарскитѣ училища получаватъ дипломъ за библиотекари и архивари-палеографи.

Въ Германия до седемдесеттѣ години на миналото столѣтие библиотечарскитѣ длѣжности въ университетскитѣ библиотеки се заемаха отъ доценти, които въ самитѣ библиотеки изучаваха библиотечното дѣло. Ала още въ двадесеттѣ години на сжщото столѣтие библиотечаритѣ въ своитѣ трудове все по-настойчиво почнали да прокарватъ мисълта за нуждата отъ професионално образование за служителитѣ въ библиотекитѣ. И благодарение на грижитѣ на такива познавачи на библиотечното дѣло, като Ебертъ, Фьорстеманъ и Цоллеръ, това мнение